

Uppt. av P. J.

efter strömmen Matthe Novéni Hörby.

Anmärkingar:

Den nu omdöpta
 gesällen
 Örn: Hörbyde
 och huru han levats.
Saga. (4 sid)

Det hände en gång för många herrar år sen, att en gesäll kom till en herrgård i närheten av Hörby. Han gick in i ett av stathusen och begynde på långa bres över natten. Man svarade honom att barnen voro många och att ringa husren föanns, men förklarade samtidigt, att om han frågade väktaren skulle han säkert få ligga på slottet, emedan där inget vägrade bo på grund av spöken och horten.

Sådana förtäringar föga i förklarade gesällen och gick ätad på att sälja reda på väktaren.

Hans begäran bifölls av denne och han blev visad upp på slottet, att där ligga natten över. Aldrig hade gesällen legat så fint. Han njöt av granuläten omkring sig av de mjuka deureolsten i vilka han sjunkit ner.

Då han legat en stund och sömnen inpennt sig, vörktes han helt plötsligt av ett besynnerligt skrumpande. Och när han såg

myr, fick hon se en besynnerlig svär-tränne
katter, drogande på en likkista. De stannade med
demna midt på gylvet. Den döde reste sig myr,
klagande över att det var så kallt. "Fått dig
här. Jag har en god brösa", sade gästalen och
prelsade mot kakelugnen, där elden ännu
icke var slöddst. Men det försvag icke, utan
språket jämrade sig fortfarande över käl,
samt bad att få lösga sig vid sidan av
gästalen.

"Det ska' du på", sa denne, "om du
hinner stilla, ty jag är hitkommen för att
sova och icke för att hålla sällskap med
spöken".

Efter urlagt löfte ^{spådet} ~~lötta~~ med
till gästalen. Men när det förä val blivit
myrvarmt, högg det gästalen om halsen
under utrop: "nu är den sista stund kom-
men!" "Den är så annat heller", sade gästalen,
~~och~~ tog språket och kastade det ut om dö-
ren. Därefter blev det tyst för en stund.
Men rätt som det var myrstad ett för-
färligt ralealder. Det var den ondes själ,
som nu kom in i rummet: "Nu är du
nu!" skrek hon triumferande och sprang
fram emot vängen, där gästalen låg.

"Vänta lite", sa denne, vilken
fortfarande icke lät sig avskräcka. "Ni

spela väl ett parti kort först. Det var den
onde med om.

"Det var mycket länge nöjden har,
sade gämlen under det de spelade. "För jag
klippra av den?"

"Görna det, menade den onde, som
trodde att han skulle ha gämlen i sitt vill."

Gämlen hämtade nu ett stormstöd.
Då stormade han ~~en~~ först den onde medan
han själv stod strättande på avstödet.
Fotben bruk alldeles förförtligt och bod
hanom släppa sig.

"Stänk mig en förmögenhet först,
bod gämlen. "Annonser ska' du på ditte
kvor." Han gjorde detta och gämlen blev
dutiigen så rik att han en dag köpte
hela gårdan. Den onde hade togit under
en plats på denna.

"Då får du icke komma, ty det
området är mitt," sade han. "Och kom-
mer du in där än du såld."

Så hände det en dag att goddygaren
gämlen var på jakt. Han följde där-
vid en hare, som sprang i en ifrågas-
rande område. Under jaktens ivrigt hände
jägaren förbundet och kom in på detta.

Haren undergick i hast förvandling och gadesägaren såg att det var den onde själo, som kurat honom.

"Nu är det min!" jublade han.

"Stopp lite!" menade jägaren. "Fem minuter kan du väl beritja medan jag tar afsked av hustrun och barn."

~~Han gick med på detta~~ Han gav med sig på detta och jägaren gick. Men en stund kom han åter, medhvarande ett skur-stöd.

"Aj! tänkte den onde: 'Nu gör det mig illa på nytt.'"

"Gå! Gå!" skrek han. "Aldrig mera vill jag ha med dig att göra."

"Apså då det fridlysta området till mig: sade jägaren."

Det var den onde med sin ork från den dagen fick gadesägaren vara ifred. Aldrig mera var Rodsen sedd i den trakten.